

ΠΑΘΟΛΟΓΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ

Το αδιέξοδο του φονταμενταλιστικού Ευρωπαϊσμού

Του Απόστολου Α. Πιερρή

Διαπιστώνονται όλο και περισσότερο εκφυλιστικά φαινόμενα που αποκαλύπτουν

βασικά προβλήματα του ΝεοΕλληνισμού, μεγεθυμένα στην παρούσα φάση της καθολικής παρακμής του. Υπάρχει μια απέχθεια για την αλήθεια. Η δυσάρεστη και δυσμενής πραγματικότητα αποσιωπείται όσο είναι δυνατόν. Όταν μια τέτοια ένοχη απόκρυψη δεν είναι εφικτή, η αιτία της αρνητικής αυτής πραγματικότητας δαιμονοποιείται. Για την κατάσταση μας δεν φαίνεται η υπεύθυνη ηγεσία αλλά υποτιθέμενα ανθελληνικά κέντρα του εξωτερικού. Και μάλιστα όσο ισχυρότερα (πραγματικά ή φανταστικά) είναι αυτά τα κέντρα, τόσο ανθελληνικότερο μένος φαίνεται (κατά την εγκώρια ορθοδοξία του κατεστημένου) να αποπνέουν. Είναι ντροπή να προβάλλει τέτοια εθνικιστική συνθηματολογία ακόμη και "σοβαρός", "εκσυγχρονιστικός" τύπος.

Ας δούμε μερικές κραυγαλέες αντιθέσεις μορφές που παίρνει αυτή η νοσηρή διαλεκτική, αντλώντας παραδείγματα από τις τρέχουσες εξελίξεις. Από επίσημη καλή προβάλλεται ως δικαιολογία για τις αποτυχίες της χώρας μια θεωρία περί απόλυτης μοναδικότητάς μας. Ενώ π.χ. όλοι οι άλλοι επιδιώκουν την ικανοποίηση των συμφερόντων της χώρας των και σχεδιάζουν την εξωτερική πολιτική της στις διεθνείς σχέσεις με γνώμονα τα ίδιους (ζωτικά) συμφέροντα της χώρας, γιατί δεν λογαριάζουμε το συμφέρον μας αλλά οδηγούμεστε από μόνους τους κανόνες του δικαίου στην άσκηση της εξωτερικής πολιτικής μας. Ελέγχει μάλιστα συγκεκριμένα με περίσσο ναιρισμό ότι οι άλλες χώρες θεωρούν δικαίο το συμφέρον τους, ενώ εμείς θεωρούμε συμφέρον μας το δικαίο. (Το δικαίο βέβαια που πλασματικά επικαλούνται οι τσαγοί μας παραμένει αόριστο και αφηρημένο). Έτσι όμως η

χώρα γίνεται καταγέλαστη και αναξιόπιστη. Σε ποια βάση να συνηγορούν δύο όταν ο ένας καθ' ύποθεση κοιτάζει μόνο το συμφέρον του, ενώ ο άλλος μεριμνά για κάποιο γενικό και απροσδιόριστο δίκαιο; Στην ουσία, και πέρα από τέτοιες φαιδρές απλοϊκότητες, το συμφέρον (πραγματολογικά εννοούμενο) είναι ο βασικός νόμος αναφοράς κάθε όντος για την ύπαρξη και την δραστηριότητά του. Και το δίκαιο είναι η φυσική τάξη ισορροπίας μεταξύ των διαφόρων συμφερόντων των όντων κατά τον πραγματικό δυναμισμό των. Η ορθή στρατηγική μιας χώρας αποσκοπεί στην προώθηση των συμφερόντων της (ήτοις αυτά ορίζονται αντικειμενικά από την γεωπολιτική της θέση) μέσα στο πλέγμα του παγκόσμιου δυναμικού πεδίου (ήτοις αυτό διαμορφώνεται καθολικά και περιφερειακά). Όταν δεν έχει συγκροτηθεί μια ρεαλιστική και συγκροτημένη τέτοια στρατηγική, συνθετική συζήτηση μεταξύ των ηγετών δυο χωρών για την διερεύνηση της γεωστρατηγικής σύγκλισης τους είναι αδιανόητη. Αυτό συνιστά την αποτυχία της πρόσφατης Πρωθυπουργικής επίσκεψης στις Η.Π.Α. (ήτοις η σημασία, αφού οι Η.Π.Α. είναι το ηγεμονικό κέντρο του οικουμενικού μονοπολικού συστήματος). Στην περίπτωση της Ελλάδας, η πρώτιστη συνθήκη μιας επιτυχούς θέσης στις διεθνείς σχέσεις είναι η σύνταξη μιας στρατηγικής που (βασίζομενη στα αντικειμενικά δεδομένα) θα συνθέτει δημιουργικά τα πραγματικά συμφέροντα της χώρας προς αυτά του ηγεμονικού πόλου του παγκόσμιου συστήματος.

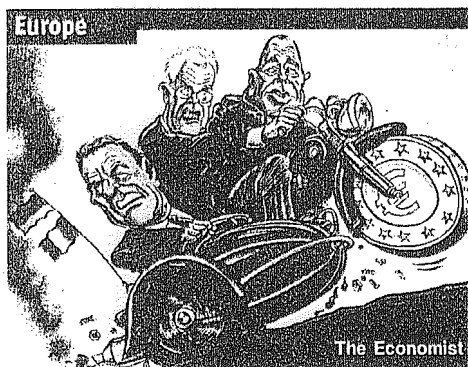
Η απουσία μιας τέτοιας ρεαλιστικής στρατηγικής κάνει την ουσιαστική ανενδραχση με τις Η.Π.Α. στέλεος. Και η απουσία αυτής της στρατηγικής δεν οφείλεται βεβαίως στο ότι η χώρα μας (ή μάλλον το ηγετικό κατεστημένο της) είναι τόσο αλλοκοσμικά αφιερωμένη στο υπερβατικό δίκαιο, ώστε να μη συμβαδίζει με τις αρχές της να διαμορφώνει τέτοιου είδους στρατηγική συμφερόντων. Η απουσία μιας δυναμικής και αποτελεσματικής στρατηγικής οφείλεται όχι σε δαιμονικές αρχές, αλλά στο ότι ακολουθείται μια άλλη ασφαλή στρατηγική συμφερόντων. Τα άλλα είναι πρόσφατα εν γαστρί, προοριζόμενα για την ευρεία κατανάλωση απληροφόρων πολιτών.

Η ακολουθούμενη ασφαλή στρατηγική θεμελιώνεται σε μια ασφαλή θεωρία της παρούσης διεθνούς και περιφερειακής πολιτικο-ιστορικής πραγματικότητας. Και εξυπηρετεί (ή μάλλον επιδιώκει να εξυπηρετήσει) τα συμφέροντα ενός συστήματος χαμηλού δυναμικού στην κοινωνία. Για την ασφαλή θεωρία της γράφει επανειλημμένα: πρόκειται για τον αλλόκοτο υπερτονισμό της σημασίας των εξελίξεων που αναφέρονται στην

Ευρωπαϊκή Ένωση, με ταυτόχρονο υποτονισμό άλλων κατά πολύ σημαντικότερων παραγόντων. Ονομάζω αυτήν την λανθασμένη γεωστρατηγική εκτίμηση "Ευρωπαϊσμό". Για τον αρνητικό σκοπό της ασφαλή στρατηγικής έχω επίσης μιλήσει αναλυτικά: είναι η διατήρηση ενός συστήματος κλειστού και ανελεύθερου, βαρύντα κανονιστικού, με μεγάλο περιορισμό της φυσικής ελευθερίας κίνησης στο εσωτερικό του, με συστηματική διαπλοκή πολιτικής, οικονομικής και πνευματικής δραστηριότητας, ενός συστήματος όπου οι λειτουργίες νέμονται και δεν κερδίζονται, όπου οι ρόλοι διανέμονται και δεν κατακτώνται, ενός συστήματος όπου η εξάρτηση είναι μέγιστη και ο ανταγωνισμός ελάχιστος, ενός συστήματος ελεγχόμενης και κατευθυνόμενης δραστηριότητας, εγκλωβισμένης ή παροχετευμένης ενέργειας, μικρής εσωτερικής κινητικότητας και αδύναμων αγορών, ενός καθεστώτος συνεπώς αναξιοκρατίας και διαφθοράς.

Στην Ελλάδα Ευρωπαϊσμός και Κατευθυντισμός πάνε μαζί: μάλλον ο Ευρωπαϊσμός αποτελεί μέθοδο αντίληψης και εμπέδωσης του προστατευτισμού που θέλει να απολαμβάνει το αναποτελεσματικό και μη ανταγωνιστικό κατεστημένο. Χωρίς τον Ευρωπαϊσμό, τα συστήματα της ανθρώπινης δράσης θα είχαν ήδη απελευθερωθεί και αναδομηθεί στη χώρα μας, και η κοινωνία θα είχε απεγκλωβιστεί και αναγεννηθεί. Οι Η.Π.Α. εκφράζουν το αντίθετο αξιολογικά και πρακτικά του ΝεοΕλληνικού συστήματος. Η στρατηγική του ηγετικού τμήματος του κατεστημένου όπως εκφράζεται σήμερα δεν μπορεί λοιπόν παρά να είναι εγγενώς Αντιαμερικανική. Ο Αντιαμερικανισμός κατά συνέπεια είναι δημιουργήμα του ηγετικού κατεστημένου, το οποίο και τον υποθάλλει στο λαό. Κερδίζει έτσι και την εντύπωση ότι λειτουργεί υπό την πίεση ενός λαϊκού αντιαμερικανισμού, τον οποίο εν συνεχεία ελέγχει με κάποιο κόστος του. Στις σχέσεις του με την ιστορική πραγματικότητα και με τον πυρήνα της που συνιστούν στην εποχή μας οι Η.Π.Α. υιοθετεί την τακτική του "σαλού" και με τον μέθοδο της ανοηλιτικότητας. Σοβαρή συζήτηση και, ακόμη λιγότερο, ουσιαστική ανενδραχση με την Αμερικανική ηγεσία είναι με αυτόν τον τρόπο αδύνατη. Για να το αισθανθεί αυτό ο καθένας, ας συγκρίνει το πόνον και το πόνον των συναμιλιών του Έλληνα και του Τούρκου Πρωθυπουργού με την Αμερικανική Ηγεσία. Αλλά και εδώ η ενημέρωση της κοινωνίας είναι από παραπλανητική μέχρι άκριτα ελλείπει.

Η συντριπτική Αμερικανική υπεροχή ισχύει εν γένει, και ειδικότερα η αξιολογική υπεροχή του μοντέλου της ανθρώπινης κοινωνικότητας που η Αμερική αντιπροσωπεύει και προσημαίνει, έχει κάνει ώστε

και χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης να προσπαθούν να οικειοποιηθούν μερικάς από τους χαρακτηρισμούς του Αμερικανικού συστήματος. Αυτό θα έχει σαν αποτέλεσμα να εγκαταλειφθεί ο φονταμενταλιστικός Ευρωπαϊσμός από την Ευρωπαϊκή Ένωση, βασικά να εγκαταλειφθεί η ουσιαστική ιδέα της μετεξέλιξης της σε ένα Ευρωπαϊκό Κράτος κατευθυντικό και προστατευτικό, όπως το οραματίστηκαν οι Ευρωπαϊστές του παρελθόντος. Η ΕΕ. θα αναγνωριστεί σαν αυτό που πραγματικά είναι, ένα σύμπλεγμα χωρών με διαφορετικά συμφέροντα, οι οποίες έχουν υιοθετήσει μηχανισμούς πολυεθνικού συντονισμού όπου τα συμφέροντα συγκλίνουν ή εξομοιοποιούνται. Ορισμένες πρώην Ευρωπαϊστικές χώρες όπως η Ιταλία, άρχισαν να κινούνται μερικάς προς αυτήν την υγιή κατεύθυνση στην οποία σταθερά εμμένουν άλλες χώρες όπως η Αγγλία. Η τάση αυτή θα ενταθεί λόγω του διεθνούς ανταγωνισμού. Και κάθε προσπάθεια της Ευρώπης να εξημεριανωθεί εν μέρει (σαν αυτή που επισημώς ανήγγαλε η Ισπανική Προεδρία τώρα) θα έχει μόνο ήσσονα αποτελέσματα, γιατί το Ευρωπαϊκό μοντέλο ανθρώπινης κοινωνίας είναι συστατικά, εγγενώς ελεγχόμενο, κατευθυντικό, ομογενοποιητικό, ουσιαστικό και μη ανταγωνιστικό. Απλώς με αυτή την κατεύθυνση θα τονιστούν τα σχετικά συγκριτικά πλεονεκτήματα των διαφόρων Ευρωπαϊκών χωρών μεταξύ τους, κάτι που από το μέρος του πάλι θα συντείνει στην διατήρηση της κυρίαρχης ανεξαρτησίας κάθε μιας των και στην απεικόνιση του δογματικού Ευρωπαϊσμού (μέρους) των ηγετικών elites τους.

Η Ελλάδα πρέπει να βρεθεί μπροστά σε αυτές τις απελευθερωτικές εξελίξεις. Το ηγετικό της ήλιος κατεστημένο εμμένει στον αδιέξοδο φονταμενταλιστικό Ευρωπαϊσμό του. Με αυτόν όμως τον τρόπο εκτρέφει ανελεύθερο αναξιοκρατία με τα παρεπόμενά της στο εσωτερικό της χώρας, υποθάλλει καθεστωτική τρομοκρατία κάθε είδους και υποθαμβίζει την θέση της στο περιφερειακό δυναμικό πεδίο. Ο δογματικός Ευρωπαϊσμός είναι η χρόνια νόσος του ΝεοΕλληνισμού από την αρχή της κρατικής αυταπάτας του.

Η γενική Πολιτική της

Ελλάδας είναι λανθασμένη και αδιέξοδη. Τόσο η στόχευση της, όσο και η δεσπόζουσα στρατηγική επιλογή της, όσο και η τακτική της εκφράζουν φαντασικές επιθυμίες του ηγετικού κατεστημένου της (όλου) και έρχονται σε ριζή με την ισχύουσα σκληρή πραγματικότητα. Στόχευση, στρατηγική και τακτική ευρίσκονται πάντα σε άρρηκτη αλληλεξάρτηση. Το κανονιστικό κοινωνικό μοντέλο πρέπει γενναία να αντικατασταθεί από το ελεύθερο σύστημα ατομικής αυτοπραγμάτευσης και φυσικής ολοκλήρωσης, που άλλωστε εξήγαγε ο Ελληνισμός στην ακμή του. Ο Ευρωπαϊστικός φονταμενταλισμός πρέπει να εγκαταλειφθεί και να δοθεί απόλυτη προτεραιότητα στο συντονισμό με το παγκόσμιο μονοπολικό σύστημα (Στρατηγική Παγκοσμιοποίηση).

Όσο για την τακτική, το θέμα είναι αποκαρδιωτικό. Ο έλεγχος της κοινωνίας (στο πνεύμα, στην οικονομία και στην θεσμική οργάνωσή της) κατά την δημιουργική εποχή μας γίνεται όλο και πιο δύσκολος. Η κατευθυνόμενη ενημέρωση δεν αποδίδει πια. Σε όποιο σύστημα οι δομές δυολεπτογυρνούν, οι δομές αναδομούνται: οι πολίτες παίρνουν με την τύχη της κοινωνίας μας στα χέρια μας. Βλέπουμε σε ποιο σύστημα το άτομο αφήνεται να λειτουργήσει ελεύθερα με το μέγιστο δυναμικό του. Δεν πιάνει πια το να βαπτίζεται ανθελληνική κάθε επισήμανση ότι η επίσημη χώρα μας δεν έχει τίποτε γόνιμο να προσφέρει στην διεθνή αγορά αξιών. Γιατί όντως η ταύτιση με ένα παρερχόμενο status quo σε μια περίοδο δημιουργικής "καταστροφής" και κοσμογονικών αναδιαρθρώσεων, είναι άγονη. Και τέτοια διατήρηση του status quo είναι δυστυχώς η ύπατη ιδεολογία του ηγετικού κατεστημένου της χώρας (όλου). Προς το εξωτερικό η επιθυμία διατήρησης του status quo οδηγεί σε μια τακτική της αναβολής και της ελάσσης διαπραγμάτευσης. Όταν τα πράγματα πιέζουν εφαρμόζεται η τακτική του "σαλού": υποχωρούμε σε συγκεκριμένα θέματα χωρίς γενικότερη στρατηγική συνεννόηση. Αυτή η κοκορομικρή στάση περνάει μάλιστα για καπτασοσύνη. Και θα τελειώσει αυτό το δρόμο με μια κραυγαλέα απόδειξη

του πόσο τέτοια "εξυπόνοια" είναι βλαπτική. Η πολιτική μας τελευταία στο Κυπριακό θέμα συνίστατο στην εξής καπτασοσύνη. Έχει δημιουργηθεί μια de facto αρνητική κατάσταση στην Κύπρο, την οποία, λόγω αδυναμίας της χώρας, δεν μπορούμε να εξορροήσουμε μέσω κατευθείαν συνολικής συνεννόησης με τις χώρες οι οποίες πραγματικά διαμορφώνουν τις βασικές δυναμικές γραμμές του περιφερειακού πεδίου στην Κύπρο, δηλαδή ΗΠΑ και Τουρκία. Προσφεύγουμε λοιπόν στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Ζητούμε την ένταξη της Κύπρου σε αυτή χωρίς τον όρο της πρότερης επίλυσης του Κυπριακού προβλήματος. Επιτυχάνουμε την τυπική αποδοχή του αιτήματός μας στο Helsinki. Η Κύπρος θεωρείται να είναι ΕλληνοΤουρκική και γίνεται πρόβλημα της ΕΕ. με την Τουρκία. Δεδομένης της αντιτουρκικής πολιτικής ισχυρών παραγόντων και κρατών της ΕΕ. μπορούμε τότε να ελπίζουμε επανόρθωση και αντικατάβαση. Πρέπει επομένως να επιτύχουμε αναβολή οριστικής λύσης μέχρι την ένταξη της Κύπρου. Και αυτό μπορούμε να το κάνουμε με το να μη συζητούμε επί της ουσίας και συνολικά, αλλά επί διαδικασιών και νομικιστικά. Σε όλο αυτό το σχεδιασμό θα βοηθήσει και η αλαομένη σκληρότητα της Τουρκίας που βασιζόταν στην δύναμή της".

Μια πραγματολογική ανάλυση όμως λέει άλλα. Λόγω της στρατηγικής σημασίας της Τουρκίας είναι αδύνατο να γίνει η ένταξη της Κύπρου στην ΕΕ. πριν την ικανοποιητική για την Τουρκία επίλυση του Κυπριακού προβλήματος, ή, και εάν περιληφθούν οι τυπικές συμφωνίες. Επίλυση χωρίς συζήτηση ουσίας σε βάθος και με χρονικά όρια δεν γίνεται. Και ιδού: άρχισαν ήδη εντατικές συζητήσεις εφ' όλης της ύλης και χωρίς νομικιστικές προδιαγραφές με εξαγνιστικό χρονοδιάγραμμα. Η τακτική των "εξυπόνοων" απέδωσε τα αντίθετα αποτελέσματα. Συμβάσισε σε αυτό που ήθελε η ηγεσία μας να αποφύγει: στην συνολική διαπραγμάτευση ουσίας (και όχι μόνο για το Κυπριακό). Γιατί δεν μπορούσε να γίνει αυτό σαν θέμα στρατηγικής επιλογής, και όχι σαν θέμα τακτικής ανάγκης; Γιατί θα πρέπει να παραχωρούμε κομμάτι-κομμάτι, και να μην κάνουμε συνολική στρατηγική συνεννόηση; Όταν μάλιστα κάθε όρηση χειροτερεύει την κατάσταση.

Η σκέψη έχει νόημα και η πράξη έχει αποτέλεσμα μόνον όταν εδράζονται στον κληρό βράχο της πραγματικότητας. Τα άλλα είναι επιθυμητά προβλήματα νοσηρών συστημάτων που νομίζουν ότι μπορούν να χειρισθούν τον έξω κόσμο όπως χειρίζονται τις εσωτερικές τους διαδικασίες ελέγχου.